

ΤΑ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Συζητούν διὰ τὸ θέατρον.

— Καὶ εἶνε καλὸς ὁ θάσος Σουαρές ;

— Σουαρές δὲν σουαρές, αὐτὸς εἶνε ...

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μοῦκδεν.

— Γιατί, μπαμπά, οἱ στρατοὶ ὅταν πολεμοῦν, ἔχουν
δύο πτέρυγας ;

— Για νὰ φεύγουν, παιδί μου, γληγορώτερα.

Ὁ λόγος περὶ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ συνεδρίου

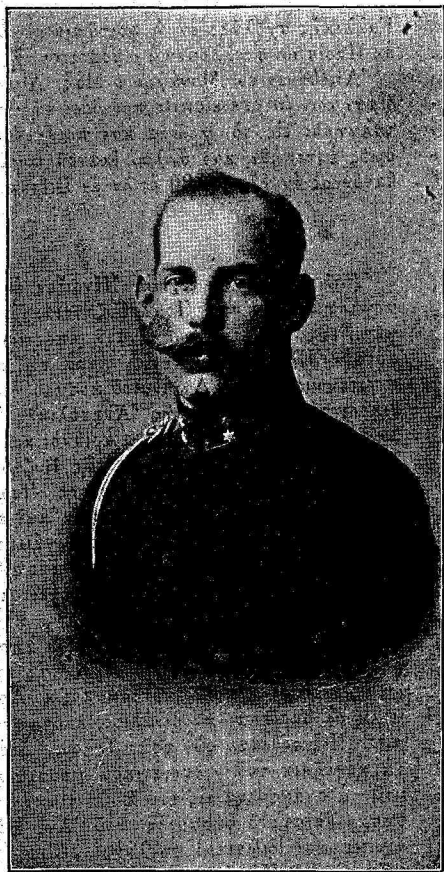
Ἡ σύζυγος. — Δὲν θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ 'μεῖς
τοὺς ἀρχαιολόγους ;

Ὁ σύζυγος. — Ἐννοῖς σου καὶ θὰ ἔλθουν αὐτοὶ
νὰ 'δοῦν τένζ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Α. Β. Υ. ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Πρόεδρος τοῦ Ἀρχ. Συνεδρίου

Ἀρχαιολογικὸν συνέδριον. — Τῇ 25 Μαρτίου ἐκηρύ-
χθη ὑπὸ τῆς Α. Β. τοῦ Διαδόχου ἡ ἐνάρξεις τῶν ἐργα-
σιῶν τοῦ Α' Διεθνoῦς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Ὁ-
μιλήσαν κατόπιν ὁ ὑποὺ γος τῆς Παιδείας κ. Καρα-
πάνος, ὁ κ. γενικὸς Ἐφορος τῶν ἀρχαιοτήτων οἱ
διευθυνταὶ τῶν ἐνταῦθα ξένων σχολῶν, ἐξέθεσαν τὰς
γενόμενας ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας. Τὸ συ-
νέδριον εἶτα εἰργάσθη κατὰ τμήματα.

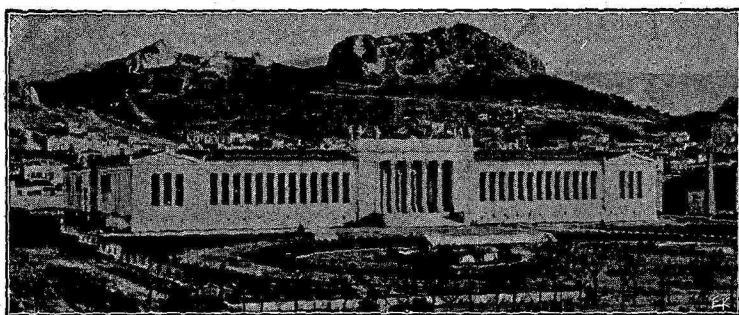
Εἰς ἐννεακοσίους καὶ πλέον ἀνέρχονται οἱ μετέ-
χοντες τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ὧν 60 Ἑλλη-
νες, μία δὲ Ἑλληνίς, ἡ Σοφία Σχλίεμαν. Αἱ ἐκδρομαὶ
εἰς Ἑλλάδα καὶ Μικρὰν Ἀσίαν θὰ διαρκέσουν 13
ἡμέρας.

Αἱ σπουδαιότεραι ἀνακοινώσεις εἶνε αἱ ἑξῆς :

Χ. φὸν Γάιρτριγεν, περὶ τῶν ἐν Θήρᾳ ἀνασκαφῶν.

— Κίνχ, περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Λίνδου. — Στικτόττι,
περὶ γλυπτῶν ἔργων τοῦ ἐν Τεγεστῇ μουσείου. —
Μπίσοιγκ, περὶ τῆς αἰγυπτιακῆς πλαστικῆς εἰς τοὺς
πίνακας τοῦ Μπερῦκμαν. — Μπόδουν, περὶ τῆς σπου-
δῆς τῆς Ἑλλ. πυρολογίας. — Μολλιέν, περὶ τῆς Νί-
κης τῆς Σαμοθράκης. — Α. ντ' Ἀνιέλ, περὶ τῶν Ἑλλ.
ἀγγεων τῶν εὐρεθέντων ἐν Προβηγγίᾳ. — Γκ. ἐνφελ,
περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀνασκαφῶν. — Χόγγχαρτ, περὶ
τῶν ἐν Ἑρέσῳ ἀνασκαφῶν. — Φόρτιγκχαρτ, περὶ τῶν
θριαμβευτικῶν ἀψίδων καὶ περὶ τῆς βυζαντινῆς τέ-
χνης τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. — Χέρτζογ, περὶ τῶν ἐν Κῷ
ἀνασκαφῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. — Βαλδστάιν περὶ Ἀλ-
καμένους, Πατῶνίου καὶ Φειδίου καὶ τῶν γλυπτῶν τῶν
ἀετωμάτων τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῦ Παρθενῶνος. —
Τζέρολα, περὶ χρητικῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ΙΔ' καὶ
ΙΕ' αἰῶνος. — Δαῖρπελδ, περὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς
Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἐρεθίου. — Σράδερ, περὶ τῆς ζω-
φόρου τοῦ σηκοῦ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. —
Βαβελὺν, περὶ τοῦ τύπου τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῶν πρω-
τοφανῶν καὶ ἀρχαϊκῶν νομισμάτων τῶν Ἀθηνῶν. —
Καββάδης, περὶ τοῦ ἐν Φιγαλίᾳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλω-
νος, περὶ τῶν ἐν Σάμῳ ἀνασκαφῶν καὶ περὶ τοῦ οικο-
δομήματος τοῦ Ἱέρωνος ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ τῶν κεῖθεν
περὶ θεραπείας ἀσθενῶν ἐπιγραφῶν. — Σκιάς, περὶ τῆς
τοπογραφίας τῆς ἀρχαίας Κορίνθου. — Ζαλαμπέρ, περὶ
ἐλληνικῶν καὶ λατινικῶν ἐπιγραφῶν τῆς Συρίας. —
Λάμπρος, περὶ ἀνεκδότου ἐνετικῆς περιγραφῆς τῶν
Ἀθηνῶν κατὰ τὴν λήξιν τῆς 17ης ἐκτονταετηρίδος
καὶ περὶ εἰκονογραφίας τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων
ἐν τῇ χειρογράφῳ τοῦ Ζωνάρα ἐν Μοδέη. — Πολί-
της, περὶ τοπογραφίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ περὶ τοῦ
Βυζαντινοῦ τύπου τῆς Κενταύρου. — Τσουντας, περὶ
τῶν τύμβων τῆς Θεσσαλίας καὶ περὶ ἀνασκαφῶν ἐν
Θεσσαλίᾳ. — Φίλιος, περὶ τοῦ Ἀποξυομένου τοῦ Πο-
λυκλείτου καὶ περὶ τῆς Ἑλευσίως. — Κουρουσιώτης,
περὶ τοῦ Λυκαϊκοῦ Ἱπποδρόμου. — Σωτηριάδης, περὶ
προϊστορικῶν ἀποικιῶν ἐν Βοιωτίᾳ καὶ περὶ τῆς πό-
λεως Κάλλιοι καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Γαλα-
τῶν ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. — Στάης, παρατηρήσεις τινὰς
περὶ τῶν μυκηναϊκῶν κτερισμάτων καὶ περὶ τῆς χρο-
νολογίας τῶν ἐξ Ἀντικυθήρων ἀρχαιοτήτων. — Ἀρβα-
νιτόπουλος, « ὄγνωστα ἀτίγγραφα τοῦ Γαναμηδους τοῦ
Λεωχάρους, τοῦ Σατύρου καὶ Σαυροκρόνου τοῦ Πρα-
ξιτέλους ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Ἀθήναις », « περὶ κεφαλῆς
τοῦ καλυδωνίου κάπρου ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετωματι
τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς », « περὶ ἰδ ὕσεως διε-
θνοῦς Μουσείου ἐκμαγείων. Ἐκτὸς τούτων καὶ οἱ κ.κ.
Νέγγης, Σκοῦφος, Κ. Στέφανος, Βυζαντινός, Καρο-
λίδης, Ρουσόπουλος, Μπαλάνος, Γεωργιάδης, Δαμβέρ-
γης, Ρεδιζδης καὶ Αἰγινίτης θὰ δημοσιώσωσι περὶ θεμά-
των σχετιζομένων πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν. Οἱ δημοιή-
σοντες ἀνέχονται εἰς 58, ἐξ ὧν 21 εἰσὶν Ἑλληνες.

Νέα Πινακοθήκη ἐν Μονάχῳ. — Ἡ Σεισεσιὸν τοῦ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μονάχου ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ μόνιμον πινακοθήκην, ἣ ὅποια νὰ δώσῃ εἰκόνα τῆς καθολικῆς δράσεώς της. Ἡ πινακοθήκη ὅ' ἀποτελεῖθ' δι' ἀγορῶν, δώρων καὶ παρακαταθέσεων καλλιτεχνικῶν ἔργων. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως ἐκ τῆς πινακοθήκης καὶ πᾶν ἔχον ἄξιαν καλλιτέχνημα, ἔστω καὶ ἂν δὲν προέρχεται ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὁπαδῶν της. Ἡ πινακοθήκη θὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰ νεότεριστα ἄνω δωμάτια τοῦ βασιλικοῦ κτιρίου τῆς ἐκθέσεως παρὰ τὴν Κένιχςπλάτς.

★

Ἐν Ἑλληνικὸν ἄγαλμα. — Ζωήρὸν ἐνδιαφέρον προκαλεῖ μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικῶν κύκλων τῆς Νέας Ὑόρκης ὡραῖον ἑλληνικὸν ἄγαλμα, ἐκτεθειμένον ἤδη ἐν τῇ Ἑθνικῇ Δέσχη τῶν Τεχνῶν, 37 καὶ 39 West 34th Street. Παριστᾷ τὴν Ἀφροδίτην καὶ διὰ πεσιέργου σειρᾶς συλλογισμῶν ἀποδίδεται εἰς τὸν Περσέϊ τέλην.

Οἱ περὶ τὴν τέχνην ἔμπειροι ἀδιστακτικῶς δηλοῦσιν, ὅτι εἶνε ἔργον μεγάλου καλλιτέχνου καὶ ὅτι, εἰάν εἶνε ἀπομίμησις, ὁ μιμητὴς ἦτο θαυμάσιος τεχνίτης.

Τὸ ἄγαλμα εἶνε ἀποχρωματισμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἡ μορφή ὑπενθυμίζει τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀκέραιον, ἐξαιρέσει δακτύλων τινῶν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, φαίνεται ἴδωσιν τὸ ἀμφισβητούμενον ζήτημα περὶ τῆς ἀρχικῆς θέσεως τῶν βραχιόνων τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Τὸ ἄγαλμα φαινέται ὡς εἰάν εἶχε τοποθετηθῇ ἐπὶ βωμοῦ ἐν ἐνὶ τῶν ναῶν τῆς Ἀφροδίτης. Λέγεται ὅτι τὸ μάρμαρον εἶνε τῆς Πάρου ἢ παρόμοιός τι λίθος. Πληττόμενον διὰ μολυβδίδος παράγει ὀξὺν ἥχον, ὡς εἰάν ἦτο ἐξ ὀρειχάλκου.

★

Θάνατοι καλλιτεχνῶν. — Ἀπέθανεν ἐν Παρίσις ὁ ἐπιφανὴς γλύπτης Εὐγένιος Γκιγιώμ (Guillaume), γεννηθεὶς εἰς Montbard τῷ 1822. Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Pradier. Ἐλαβε τῷ 1845 τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης μετὰ τὸ ἔργον του «Ὁ Θησεύς εὐρίσκων ὑπὸ πέτρῃν τὸ ξίφος τοῦ πατρὸς του.» Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε ὁ Δαίμων τοῦ Σωκράτους, ἡ Ἀμαζών, ὁ τάφος τῶν Γράκων, ὁ Ἀνακρέων, προτομή τοῦ Ναπολέοντος Α'. Ἡ Πηγὴ τῆς ποιήσεως, τάφος ἐνὸς Ρωμαίου, ὁ Ὀρφεύς, πλείστοι δὲ ὅσοι ἀνδριάντες καὶ προτομαί. Ὁ Γκιγιώμ τῷ 1862 ἐξελέγη μέλος τῆς τῆς Γαλ. ἀκαδημίας τῶν καλῶν τεχνῶν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Petitot τῷ 1863 διωρίσθη καθηγητὴς εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν σχολήν, τῷ 1864 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Αἰσθητικῆς καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης εἰς τὸ Γαλλικὸν Κολέγιον, τῷ 1887 καθηγητὴς τοῦ σχεδίου εἰς τὴν πολυτεχνικὴν σχολήν, τῷ δὲ 1891 ἀπεστάλη εἰς Ρώμην, ὡς διευθυντὴς τῆς ἐκεῖ

Γαλλικῆς σχολῆς, ἐν ἣ φοιτῶσιν οἱ διὰ διαγωνισμοῦ ἐκ Παρίσιων στελλόμενοι ἀπόφοιτοι τῆς Καλλ. σχολῆς.

Ἀπέθανεν ἐν Μονάχῳ ὁ Μὰξ Λίμπερμαν, ἐκ τῶν διασημῶν impressionists, πρόεδρος τῆς ἐταιρείας αὐτῶν, τολμηρὸς εἰς τὸ χρῶμα καὶ ποιητικὸς. Ὁ σετσεονισμὸς ἐστερήθη καὶ ἄλλου ἱκανοῦ ἐργάτου, τοῦ Ἀντ, θανόντος ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν ἐν Βιέννῃ.

★

Ἱταλοβυζαντικὴ τέχνη. Ἦνοιξεν ἐν Κρυπτοφέρρῃ μεγάλη ἐκθεσις τῆς Ἱταλοβυζαντινῆς τέχνης. ἡ διωργανωθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐννεακοστῇ ἐπετείῳ τῆς ἰδρυθείσης αὐτοῦ Ἑλλ. μονῆς, ἐν ἣ παρὰ τῇ πύλῃ αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Λατινικοῦ κόσμου διετηρήθησαν ἀθικτοὶ αἱ παραδόσεις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἐννέα αἰῶνας. Εἶνε μέγας ὁ ἀριθμὸς καὶ ἐξοχὸν τὸ κάλος τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Βυζαντινῆς τέχνης καὶ τῆς ἐκ ταύτης παραχθείσης Ἱταλοβυζαντινῆς ἁτινα εὐρίσκονται εἰς τὰ μουσεῖα καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἱταλίας. Τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα συλλεχθέντα ἐξετέθησαν εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τῆς ἀρχαίας ταύτης μονῆς, ἐν ἣ καλλιεργεῖται ἡ βυζαντινὴ παλαιογραφία ὑπὸ τῶν μοναχῶν, καταγομένων τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν ἀποικιῶν τῆς Καλαβρίας καὶ Σικελίας. Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ἐπιτροπῆς εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος x Λουδ. Duchesne, μέλη δὲ βαρῶνοι, καρδινάλιοι, καθηγηταὶ καὶ μαρκήσιοι. Ἐξετέθησαν σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀδεία τοῦ Πάπα, τὰ κειμήλια τοῦ χριστιανικοῦ μουσεῖου τοῦ Βατικανοῦ τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην, ἐξετέθησαν ἐπίσης ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἀγ. Μάρκου τῆς Βενετίας καὶ ἰδιωτικαὶ συλλογαί. Τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἀποκαλεῖ ὁ Παρισινὸς «Γαλάτης» «γεγονὸς καλλιτεχνικὸν πρωτίστης τάξεως». Ἡ μονὴ τῆς Κρυπτοφέρρης κεῖται πλησίον τῆς Ρώμης, παρὰ τὴν γραφικωτάτην ὁδόν, ἥτις διασχίζει τοὺς λόφους τοῦ Λατίου καὶ ὁδηγεῖ ἀπὸ Φρασκάτη εἰς Ἀλβανόν.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη, τελουμένη οἰοεὶ ὡς ἐπίλογος τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον τελεσθείσης ἐν Κρυπτοφέρρῃ εορτῆς, ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἱταλοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Διαιρεῖται εἰς τέσσαρα τμήματα, ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει ἔργα Βυζαντινῆς τέχνης εἰσηγμένα εἰς τὴν Ἱταλίαν, τὸ δεύτερον ἔργα Βυζαντινῆς τέχνης εἰργασμένα ἐν Ἱταλίᾳ, τὸ τρίτον ἔργα τέχνης Ἱταλικῆς ὑπὸ τὴν ροπὴν τῆς Βυζαντινῆς τέχνης παρηγμένα καὶ τὸ τέταρτον ἔργα τέχνης κατὰ μίμησιν τῆς Βυζαντινῆς τέχνης εἰργασμένα (Νεοβυζαντινά). Σπουδαῖον μέρος τῆς Ἐκθέσεως ἀποτελεῖ καὶ ἡ περίφημος βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ Βυζαντινῶν χειρογράφων, καὶ τὸ πλῆρες Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων

(ἔργων πλαστικῆς τέχνης Βυζαντιανῆς ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων μνημείων) μουσεῖον τῆς Μονῆς.

Ἄλλ' εἰ μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἐκθέσεως δὲν θὰ θεῶνται μόνον καὶ θὰ θαυμάζωσιν ἐν Κρυπτοφέρρῃ ἔργα τῆς Βυζαντιανῆς τέχνης, δὲν θὰ βλέπωσι μόνον ναὸν Βυζαντιανὸν ἐν τῇ Μονῇ μεθ' ὅλης τῆς ἐσωτερικῆς διὰ σπανίων μνημείων τέχνης πεποικιλμένης διακοσμήσεως, ἀλλὰ θὰ βλέπωσι καὶ ὁλόκληρον ζῶν μνημεῖον Βυζαντιανόν, Βυζαντιανὴν μοναστικὴν πολιτείαν καὶ βίον ζῶντα καὶ κινούμενον ἐγγὺς τῆς Ρώμης, θὰ ἀκούωσιν ὕμνους καὶ ᾠδὰς πνευματικὰς Βυζαντιανὰς ἐν τῇ Βυζαντιανῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, περιεστέμενοι εἰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλησιαστικά· τελετὰς Βυζαντιανῆς ἱερουργίας· θὰ βλέπωσιν πλουσίαν Βυζαντιανὴν φιλογίαν, παιδευσὶν Ἑλληνικὴν Βυζαντιανήν, καλλιγραφίαν καὶ ψιλογραφίαν Βυζαντιανήν, ὧν πρῶτος διδάσκαλος ἐν τῇ Ἱ. Μο. ἡ ὑπῆρξεν ὁ ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῦ καλλιγραφικώτατος ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς ὁ πρὸ 900 ἡδὲ ἐτῶν πρὸς Κύριον ἀποδημήσας ὅσιος Νεῖλος.

★

Ἄφεις ἀρχαιολόγου. — Ἀφίκετο ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου κ. Μπουλέ, ὅστις προτίθεται νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς εἰς τὸν Ὀρχομενόν.

★

Ὁ ἡμικίων τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως. — Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἀπέκτησε κατ' αὐτὰς σπουδαιότατον ἀρχαιολογικὸν κειμήλιον, χάρις τῇ γενναιοδωρίᾳ τοῦ Μαρκεσίου Σλίγο. Τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοῦτο μνημεῖον εἶνε σχεδὸν πλήρης ὁ ἕτερος τῶν δύο ἡμικίωνων, οἵτινες ἐκόσμουσιν τὴν εἴσοδον τοῦ περιφήμου Μυκηναϊκοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως. Ὡς γνωστὸν, ἡ θύρα τοῦ Θησαυροῦ τούτου εἶχεν ἀντὶ παραστάδων δύο ἡμικίονας, ἐκ τῶν ὁποίων μικρὸν τεμάχιον μετὰ κιονοκράνου ὑπάρχει ἐν τῷ Ἑθνικῷ μας Μουσείῳ, εὐρεθὲν ἐν Ναυπλίῳ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἀτρέως εἶχε συληθῇ, πολλὰ δὲ τεμάχια τῆς πλουσίας γλυπτικῆς διακοσμήσεως τῆς προσόψεως ἔκειντο ἐπὶ τόπου μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς 19 ἑκατοσταετηρίδος. Ἐκ τούτων πολλὰ μικρὰ τεμάχια ἔλαβον τὴν ἀγούσαν πρὸς τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα· τὸ μεγαλύτερον ὅμως μέρος εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Κατὰ τὸ 1811 ὁ πρόγονος τοῦ δωρητοῦ ἀνασκάψας εὗρε δύο κορμούς κίωνων, οἵτινες καὶ μετεφέρθησαν εἰς Ἀγγλίαν. Τὰ πολυτίμα ταῦτα τεμάχια ἐδωρήθησαν εἰς τὸ Βρετανικὸν μουσεῖον, εἶνε δὲ ἤδη δυνατὴ ἡ ἀναπαράστασις ἐκ συνδυασμοῦ τῶν διεσπαρμένων ἐν Βερολίνῳ, Καρlsruhe καὶ εἰς ἄλλα Μουσεία τεμαχίων ἵνα ἀποτελεσθῇ πλήρης ἡ πραγματικὴ διακόσμησις τοῦ Μυκηναϊκοῦ κίονος.

★

Εὐρήματα. — Ἐν τῇ ἀκατοικητῇ νησίδι Κυρὰ ἔναντι τῆς Αἰγίνης ἀνευρέθη τεμάχιον μαρμαρινῆς πλακός, διασῶζον τεμάχιον ψηφισματοῦ ἀναφερόμενον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

— Ἐν Γυθείῳ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Αὐγείαν εὐρέθησαν δύο προταμαί, ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἐν ἀγαμάτιον παιδὸς κρατοῦντος ἐπ' ὤμων ἀρνίον καὶ ἐν ἀνάγλυφον φέρον εἰς τὴν ἀριστερὰν εὐδιακρίτους γλυφάς, δεξιᾷ τὸν Πάνα, οὗ σώζονται μόνον οἱ πόδες, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἐπιγραφὴν δυσδιάκριτον. Εὐρέθησαν πάντα ἐπὶ τάφου.

★

Ἀνασκαφαί. — Ὁ πρίγκηψ Τζεμάλ Πασσᾶς Τουσσὸν προσέφερε 400 λίρας δι' ἀνασκαφὰς Αἰγυπτιακάς.

Αἱ ἀνασκαφαί θὰ γίνουσι εἰς Λοῦξορ, ἐπιμελεῖα τοῦ κ. Κίμπελ.

★

Ἀρχαιολογικαὶ διαλέξεις. — Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὠμίλησαν ἐν τῇ Γερμανικῇ σχολῇ ὁ κ. A. Köster περὶ τοῦ χαλκοῦ ἀγαλματίου τοῦ Ὄρου τοῦ εὐρισκόμενου εἰς τὴν Ἑθν. Μουσείον ὁ κ. Wilhelm περὶ Ἀθηνῶν καὶ Μακεδονίας κατὰ τὸ 410 π. Χ.

Εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν σχολὴν ὁ κ. I. Σβορώνος περὶ τοῦ Μαρσίου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἀκροπόλεως ὁ δὲ κ. Οὐῶσμπορν περὶ πρωτοκορι θιακῆς ληκύθου ἐν Βερολίνῳ.

★

Ἀρχαῖος πέλεκυς. — Εἰς τὴν παραλίαν Νῆες τῆς Σούρπης ἀνευρέθη πέλεκυς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, μήκους 17 ἑκτοστοῦν. Ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης ἐν ἣ εὐρέθη ἔχει λείψανα ἀσβεστοκτιστῶν τοίχων ἐκ πλακῶν εἰς σχῆμα τάφων.

★

Ἐκθέσεις. — Εἰς Ἑλισγκφορ, πρωτεύουσιν τῆς Φιλανδίας, ἤνοιξεν ἑκθεσις ζωγραφικῆς, εἰς ἣν ἐξετέθησαν ἔργα ἀποκλειστικῶς γυναικῶν ζωγράφων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰκόνων ἀνέρχεται εἰς 250, ἐκρίθησαν δ' εὐμενέστατα ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον.

— Ἐν Βενετίᾳ ἀνοίγει τῇ 22 Ἀπριλίου ἡ ἐτήσια διεθνὴς Καλλ. ἑκθεσις. Διηρέθη αὕτη εἰς 3 τμήματα. Εἰς τμήμα ξένων, τμήμα διεθνῶν καὶ τμήμα ἐγχώριον. Θὰ λήξῃ τῇ 31 Ὀκτωβρίου.

— Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἤνοιξαν αἱ ἐξῆς ἐκθέσεις: Ἐν Παρίσι — Ἡ 22α τῆς Société internationale de peinture et sculpture εἰς τὴν Galerie Georges Petit, ἐν ἣ συνκεκρῶθησαν σπάνια ἔργα καλλιτεχνῶν, ἐν οἷς τοῦ Harrison, τοῦ Grimmelund, τοῦ Gout Gérard, τοῦ Redier-Dumas καὶ ἄλλων. Εἰς τὴν Galerie Graves ἐξετέθησαν ἔργα τῶν Dejean, Voulot, Marquet, Lempereur κλπ. Ἡνοῖον ἐπίσης ἡ 4η ἑκθεσις Rivaud. Ἰδιωτικὴν ἑκθεσιν διοργάνωσεν ὁ Γάστων Prunier ἄλλην δὲ ἡ Ἑταιρεία τῶν θαλασσογράφων. Εἰς Αὐγῶνα ἤνοιξεν ἑκθεσις τῆς Société Lyonnaise, εἰς Angers τῆς Société des Amis des Arts, εἰς τὴν Βιέννην ἑκθεσις βιβλιοδετικῆς τέχνης, εἰς Μόντε-Κάρλο Διεθνὴς Καλλιτεχνικὴ ἑκθεσις, εἰς Βερολίνον ἑκθεσις διακοσμητικῆς τέχνης, εἰς Λονδὶνον ἑκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Walls (ἐν τῇ Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ), ἑκθεσις ἀρχαίας τέχνης, ἑκθεσις τῆς Société de la Galerie d'Art Dudley, εἰς Γλασκῶβην ἑκθεσις τοῦ Βασ. Ἰνστιτούτου τῶν Καλῶν τεχνῶν, εἰς τὴν Νάντην ἑκθεσις τῆς Ἑταιρείας τῶν Φιλοτέχνων, εἰς Τσασκάνην ἑκθεσις, ἐν ἣ διεκρίθησαν αἱ εἰκόνες τῶν καλλιτεχνῶν Strozzi, Viani, Canisai, αἱ κρητιδογραφίαι τοῦ Usielli καὶ αἱ προσωπογραφίαι τοῦ Svetoni.

— Ἀγγέλλονται αἱ ἐξῆς καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις: Διέγης (30 Ἀπριλίου - 30 Νοεμβρίου), Ἀμβέρσης (τῶν ἔργων τοῦ Jordaeus Ἰουλίου - Σεπτεμβρίου) καὶ Μιλάνου Διεθνὴς ἑκθεσις κατὰ τὸ ἔτος 1906· διὰ τὴν ἑκθεσιν ταύτην αἱ αἰτήσεις ὑποβάλλονται μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Μαΐου ε. ἔ. Εἰς τὴν ἑκθεσιν τῆς Διέγης, ἥτις ἔσται παγκόσμιος, ἐφυλάχθη εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα διὰ τὴν Ἑλλάδα διακεκριμένος χῶρος. Οἱ καλλιτέχνηται ἐκθέτα εἰσὶν ἀπληθαγμένοι παντὸς τέλους συμμετοχῆς. Ὅσοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκθέσωσι δεόν νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ κ. E. Κνὸσφ (ὁδὸς Σταδίου 34 Ἀθῆναι).

★

Ἑταιρεία γραμμάτων καὶ τεχνῶν. — Ἐξελέγη τὸ ὀριστικὸν Διοικητικὸν συμβούλιον, ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν

Νομίσματα Συνακονοῶν

κ. κ. Γ. Χατζηδάκι, Π. Καρολίδου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ί. Σβορώνου, τῶν καλλιτεχνῶν Γ. Ίακωβίδου, Λ. Σώλου, Β. Μποκασιάμπη, Κ. Παρθένη, Φ. Ἀριστέως καὶ τῶν κ.κ. Δ. Καλογεροπούλου, Χ. Χρηστοβασίλη Α. Παρδικίδου δημοσιογράφων.

*

Μποννά.— Ἀφίκετο, χάριν τοῦ Ἀρχ. Συνεδρίου, ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Μποννά.

*

Μνημεῖον Μελά.— Αἱ διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Παύλου Μελά εἰσφοραὶ ἀνέλθον μέχρι τοῦδε εἰς 8,500 δ'.

*

Ἡ ἀναστήλωσις τοῦ Παρθενῶνος.— Ἐπὶ τῇ σκέψει ἐάν πρέπει ν' ἀναστηλωθῇ ὁ Παρθενῶν, οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν ἐν Γαλλίᾳ σφοδρῶς διεμαρτυρήθησαν, ἀποκαλοῦντες τὴν τοιαύτην ἀναστήλωσιν «ἐγκλημα». Ἐν ἀρχῇ ἐδημοσίευσεν ἄρθρον κατὰ τῆς ἀναστηλώσεως ὁ κ. Ρουζὼν καὶ ὁ κ. Κλεμαντὸ ὑπὲρ αὐτῆς. Τὸ περιοδικὸν «Μουσεῖον», ὅπερ διευθύνει ὁ ἀρχαιολόγος κ. Τουδούξ, ἐξήγγισε τότε τὰς γνώμας Γάλλων καλλιτεχνῶν καὶ συγγραφέων. Πάντες ἐντόνως ἐξανέστησαν. Ὁ διάσημος ἄγγλος ζωγράφος σὺν Ἄλμα Ταδεμα γράφει τὰ ἑξῆς:

«Διαμαρτύρομαι κατὰ πάσης ἀναστηλώσεως τοῦ Παρθενῶνος, ἀκόμη καὶ ἐάν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῶν ἐγγλύφων μερῶν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου ἦσαν γνωσταὶ καὶ ἂν οἱ σημερινοὶ ἐργάται ἦσαν ἐπίσης ἱκανοί, ὥς οἱ ἐργάται, οἱ ὅποιοι ἤγειραν τὸ ἔξοχον μνημεῖον τὸ δαμιόνιον τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν, τῶν συλλαβόντων τὸ μνημεῖον τοῦτο, δὲν θὰ ἦτο παρὸν διὰ νὰ τοὺς καθοδηγήσῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ἀπλοῦν φιάσκο καὶ θὰ μᾶς ἐστέρει καὶ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ὁ χρόνος ἐσεβάσθη. Ὅχι, χιλιάκις ὄχι, μὴ βεβηλώνετε ὅ,τι ἀπομένει».

Ὁ Ὀκτάβιος Μιρβὼ ἀπαντᾷ: «Ἀναστηλώνων τις ἐν μνημεῖον, τὸ καταστρέφει. Κάμνει κατὶ χειρότερον τὸ παρωδεῖ. Τί ἀπομένει σήμερον ἀπὸ τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Ρουάν, ἂν μὴ μία φοβερὰ γελοιογραφία τοῦ παλαιοῦ μνημείου;»

Οἱ ἀδελφοὶ Ρενῦ, μυλιστοριογράφοι, κραυγάζουν:

«Ν' ἀναστηλωθῇ ὁ Παρθενῶν; Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ὄνειρον ἀγρίων!... Εἶνε ἡ φρικτωτέρα καλλιτεχνικὴ φρίκη, ἢν συνέλαβες ποτὲ ἐγκέφαλος ἀρχαιολόγου».

Ἐπίσης οἱ καλλιτέχναι Πῶλ Λωράνς, Μενάρ ὁ ζωγράφος τοῦ «Ναοῦ τῆς Αἰγίνης», καὶ οἱ συγγραφεῖς Πῶλ Ἀδάμ, Μπραίν, Κλαρε ἤ, Λαρμανδὴ ἐκήρύχθησαν ζωηρότατα ἐναντίοι.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἄννα Κομνηνή. Βυζαντινὸν διήγημα Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, μετ' εἰκονογραφιῶν Θαλαίης Φλωρᾶ. Ἐκδίδεται προσεχῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Θησαυρὸς τῆς Δημοτικῆς γλώσσης. Ὁ κ. Π. Δημητράκοπουλος ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν Λεξικοῦ περιλαμβάνοντος λέξεις τῆς ἀγνῆς δημοτικῆς γλώσσης.

Πανελλήνιον Ἑθνικὸν Λεύκωμα ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἐξαντληθείσης τελείως τῆς Α' ἐκδόσεως ἡ ἐπιτροπὴ προβαίνει εἰς Β' ἐκδοσιν, ἣτις ἔσται ἐπληρωμένη διὰ νέων γνωμῶν καὶ κεκοσμημένη δι' ἑκατὸν εἰκόνων, σχετικῶν πρὸς τὰ Ἅγια μέρη. Ἔσται ἔτοιμος ὁ τόμος (ἐκ 33 τυπ. φύλλων) κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

Ἱστορία τῆς Ἱερᾶς μονῆς τῆς Ἀγ. Λαύρας, ὑπὸ Δαμ. Ἀποστολίδου.

Ὁ δρόμος φέρνει... εἰς τὸ Δρομοκαίτειον, δύνатаи νὰ συμπληρώσῃ ὁ ἀναγνώστης. Ὁ τίτλος μὲ τ' ἀποσιωπητικὰ — πόσα δὲν λέγουν αὐτὰ τὰ ἀποσιωπητικὰ — ἀνήκει εἰς ἐν βιβλιαρίον ποιήσεων τοῦ κ. Α. Μελαργου. Τῷ φαιίνεται ἰσόνομα! Αἱ ποιήσεις — τί ἄλλο; — μαλλιαραὶ, ἀλλ' εἰς τὸ ζενὶθ τῆς παραφροσύνης, ἐνθυμίζουσαι τὰ περίφημα «κοκκαλάκια τοῦ ντόμινου» καὶ τῆς «κάπαρης».

Répertoire de la statuaire grecque et romaine Τόμος Γ'. Δύο χιλιάδες ἐξακόσια τεσσαράκοντα ἀρχαῖα ἀγάλματα, πρώτην φορὰν ἐν τοιαύτῃ ἐνότητι δημοσιευόμενα, μετὰ σημειώσεων καὶ πίνακος τῶν τριῶν τόμων. Φρ. 5. Παρίσιον.

